SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

25 JUNI 1936

De kinderen der familie Mummelneus bij het spel *(zie blz. 2).*

WEGGELOOPEN VAN HUIS

Uit louter snoeplust waagde het jongste kind der familie Mummelneus het, van huis weg te loopen.

„Mijn kleine Hesseltje is weggeloopen!" huilde moeder Mummelneus.

Maar hij raakte in gevangenschap en het zou slecht met hem afgeloopen zijn, als men hem niet geholpen had.

HESSELTJE was de jongste van de heele familie Mummelneus; de jongste.... en ook de verwendste. Maar dat laatste is steeds het geval met den jongste in grote families.

En waarlijk, ik zou niet anders van Hesseltje kunnen vertellen, dan dat hij bijna steeds gewillig en zoet, vriendelijk en behulpzaam was, en dat hij nooit zijn broertjes of zusjes plaagde. Alleen deed hij graag zijn eigen zin, iets wat niet altijd goed is voor kinderen.... en heelemaal niet voor hazenkinderen.

Eens op een dag kwam moeder thuis met een heerlijken, mooi oranjekleurigen wortel, dien ze in den tuin van de boschwachterswoning was tegengekomen. „Ga je weg, of ik neem je weg!" had moeder Mummelneus tegen den wortel gezegd en toen deze — wat de hazenmoeder trouwens wel verwachtte — zich niet verroerde, had ze hem fluks meegenomen.

Rosamunda kon het hangslot niet open krijgen.

„Kijk eens, Hessel, die is voor jou!" zei moeder en ze gaf haar jongsten zoon het heerlijke knaaghapje. „Je bent altijd zoo zoet geweest, en wortelen zijn het zoetste eten, dat ik ken."

„Zoetigheid voor de zoeters, Hesseltje!" lachte vader Mummelneus, terwijl hij zijn kind een vriendelijk klapje gaf, want ook hij hield immers zoo heel veel van zijn jongste ventje.

Nou, wat smaakte die wortel heerlijk! Hesseltje at hem achter elkaar op, en toen er niets meer van het lekkers over was, begon hij met een mummelend neusje om meer tevragen.

„Nee, Hesseltje!" sprak moeder. „Meer kan ik je niet geven, want het is heusch zoo gemakkelijk niet, om in dien moestuin te gaan. Daar zijn menschen — en honden — en dit zijn allemaal heel gevaarlijke wezens!"

„Wijst u mij dan maar den weg naar dien moestuin, moeder!" pruttelde Hesseltje. „Ik ben niet bang voor de menschen — die kunnen immers toch bijna niet hard loopen — en de honden kunnen me beslist niet zien, wanneer ik me achter een steen verstop!"

„Geen denken aan, stout nest! Je blijft rustig thuis!" snauwde moeder. „Een klein hazenjoggie moet zoet in het bosch blijven, in plaats van zich op gevaarlijke plekken te begeven."

Maar Hesseltje moest steeds maar aan die heerlijke wortelen denken, of hij wilde of niet. Hij had eens hooren vertellen, dat er een heeleboel — misschien wel nog meer dan honderd — in 's boschwachters moestuin groeiden, en ja, hij had nu eenmaal zoo'n ontzettenden trek in wortelen!

Hij kreeg het zoo te kwaad, dat hij 't op het laatst onmogelijk meer uithouden kon. Dus liep Hesseltje van huis, om te probeeren of hij op zijn eigen houtje den moestuin met al die prachtige wortelen erin vinden kon.

* * *

TOEN het elfje Rosamunda aan het wandelen was, hoorde ze opeens iemand heel bedroefd schreien.

„Wie zou dat kunnen zijn?" vroeg ze zich af en ze liep in de richting, vanwaar het geluid kwam.

Zoo kwam ze aan een plek, waar moeder Mummelneus zoo bitter te schreien zat, dat het leek, alsof ze er nooit meer mee ophouden zou.

„Wat mankeert er toch aan?" vroeg Rosamunda met medelijden in haar stem.

„On-on-ze-ze kl-kleine H-Hesseltje.... is.... weggeloopen!" huilde de hazenmoeder.

En toen kreeg het elfje het geheele verhaal te hooren, hoe Hesseltje steeds uit snoeplust op zoek wilde gaan naar den moestuin, waar de wortelen waren. Hij was tenslotte weggeloopen van huis en nu bleek hij reeds drie dagen lang zoek te zijn; niemand wist waar hij was.

„Huil maar niet, hoor !" troostte Rosamunda. „Ik zal oogenblikkelijk naar den moestuin vliegen en daar zien te weten te komen, wat er met Hesseltje gebeurd is !"

Moeder Mummelneus droogde haar tranen af, maar ze zei, dat ze zoo graag iets van haar zoontje wilde hooren, want absoluut niet te weten, wat er met hem aan de hand was, maakte haar heelemaal vertwijfeld.

Zoodra het donker geworden was, vloog Rosamunda naar den moestuin, en toen duurde het ook niet lang meer, of het geheim van Hesseltje's verdwijning had ze opgehelderd.

In een soort kist met tralies ervoor zat het hazenjog; maar hoe ? Nooit heeft iemand een ongelukkiger, bedroefder hazenjongetje gezien dan Hesseltje, toen die daar in dat hok zat.

Voor hem lagen heerlijke wortelen, slablaadjes en nog veel andere hazenlekkernijen, maar Hesseltje taalde er niet naar, om daar van te eten, nu hij zijn vrijheid verloren had.

„O, ik zal nooit, nooit meer wegloopen !" snikte hij, toen hij Rosamunda zag en van haar hoorde, dat zijn ouders hem tevergeefs gezocht hadden. „Als je me maar eerst uit het hok helpt, zoete, lieve Rosamunda, dan zal ik voortaan steeds gehoorzaam zijn. Dat beloof ik je !"

Het feetje probeerde met haar handjes het zware hangslot, dat voor de traliedeur hing, open te maken, maar dat gelukte haar niet.

„Ik weet heusch niet, wat ik moet doen !" zei ze ten slotte en ze keek hulpeloos rond. „Ik ben niet sterk genoeg om het slot open te maken en ik zou niet weten, wie me helpen kon."

Hesseltje kwam weer veilig en wel bij moeder terug.

Toen begon Hesseltje meteen weer een deuntje te huilen, maar Rosamunda sprak :

„Ik zal eerst even naar je huis vliegen en aan je ouders vertellen, dat je nog in leven bent en het goed hebt, al zit je dan ook in een hok. En daarna zal ik iemand probeeren te vinden, die je bevrijden kan !"

„O, nee, vlieg niet weg, Rosamunda ! Laat me hier niet alleen achter !" smeekte Hesseltje, die het al een heele troost vond, dat iemand bij hem was, die hij kende.

„Dom jog ! Het is toch noodig !" zei de fee en ze liet hem rustig huilen, en vloog weg, om de hazenmoeder te troosten met wat ze gezien had.

„Maar nu moeten we eens zien, wie ons verder kan helpen !" sprak ze aan het slot van haar verhaal, en toen stond ze een heele poos stil te luisteren.

„Is dat niet — ja, dat moet zeker meneer Specht zijn, dien ik daar op een boom hoor kloppen !" riep ze plotseling uit en ze vloog weg in de richting, van waar ze het kloppen hoorde komen.

Ginds zat de specht en hakte met zijn krachtigen snavel op den stam van een boom.

„Och, beste meneer Specht, zou u misschien kleine Hesseltje even uit zijn gevangenis willen bevrijden ?" vroeg Rosamunda en ze vertelde vlug wat er gebeurd was.

Nu moet je weten, dat Rosamunda meneer Specht en de andere vogels dikwijls geholpen had, wanneer ze in nood waren en het is dus niet te verwonderen, dat de specht gaarne bereid bleek te zijn, op zijn beurt het elfje te helpen.

Meteen vloog hij naar de moestuin, waar hij Hesseltje in zijn hok zag zitten huilen.

„Berg je waterlanders maar weer op !" sprak meneer Specht. „Dit zaakje zal ik wel eens even spoedig in orde brengen."

Toen ging hij voor de kooi zitten en hamerde en hakte met zijn snavel op een van de tralies los. Al sneller en sneller klopte hij, tot ten slotte de tralie met gekraak doorbrak !

Op deze wijze gelukte het meneer Specht den kleinen Hessel

Op deze wijze kon meneer Specht den kleinen Hessel bevrijden.

Mummelneus uit zijn gevangenis te verlossen. Niet te verwonderen, dat het hazenjoggie en Rosamunda hem na afloop van harte bedankten.

„Nu is het maar het beste, dat we vlug naar huis gaan !" vond het elfje. En zoo nam ze Hesseltje aan de hand mee, terwijl de specht weer terugvloog naar het karweitje, waarmee hij bezig was, toen Rosamunda hem kwam halen.

Als de wind renden Rosamunda en Hesseltje door het bosch naar de plek, waar de familie Mummelneus woonde en waar een paar bedroefde ouders in bange verwachting bij hun overige kinderen zaten.

„Och, moeder, ik zal het heusch vast en zeker nooit, nooit meer doen !" was het eerste wat Hessel zei, toen hij thuis kwam.

„Ja, dat moet je me beloven !" zei moeder. „Want het is heelemaal niet zeker, dat het een volgenden keer net zoo goed afloopt als thans !"

„Denk eens aan ! Als meneer Specht die kooi niet opengemaakt had....!" voegde Rosamunda er aan toe.

„Of verbeeld je eens, dat Rosamunda je niet gevonden had ! Waar zou je dan gebleven zijn ?" sprak moeder Mummelneus.

„Of als de honden je te pakken gekregen hadden met hun scherpe tanden !" zei het elfje.

Dat begreep Hesseltje allemaal heel goed ; al die afschuwelijke mogelijkheden.

En van toen af is hij dan ook het aardigste, gehoorzaamste hazenkind geworden van het heele bosch.

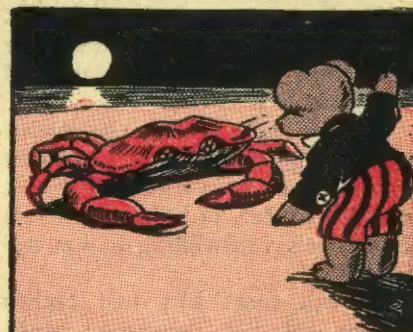
TEDDIE IN POPPENLAND

MIESJE HUILDE VAN VERDRIET EN TEDDIE DEED TEVERGEEFS MOEITE, OM HAAR TE TROOSTEN. HET HIELP NIETS, DAT MIESJE'S SPEELMAKKER DE ZEE INLIEP, OM TE ZIEN WAAR LIESJE WAS

MAAR 'S NACHTS, TOEN MIESJE SLIEP, SLOOP TEDDIE VLUG NAAR 'T STRAND, TERWIJL HIJ IN ZICHZELF BROMDE: "IK WIL TOCH EENS PROBEEREN, OF IK LIESJE NIET WEER VINDEN KAN!"

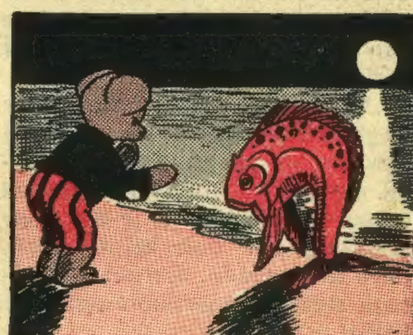
DAAR LAG EEN GROOTE KRAB IN 'T ZAND, AAN WIE TEDDIE VROEG, OF ZIJ POP LIESJE OOK GEZIEN HAD. "DE ZEEHEKS HEEFT HAAR VANMIDDAG MEEGENOMEN!" ANTWOORDDE DE KRAB

NU MOEST TEDDIE GEBRUIK MAKEN VAN EEN DER DRIE WENSCHEN, DIE DE ELFENKONINGIN HEM TOEGESTAAN HAD. HIJ WENSCHTE DAN OOK DAT HIJ ONDER WATER KON GAAN.

OP DAT OOGENBLIK KWAM 'N VISCH UIT 'T WATER GEWANDELD EN GING NAAR TEDDIE TOE. "DE ELFENKONINGIN EN DE ZEEKONING HEBBEN ME GESTUURD," SPRAK DE VISCH.

"GA MAAR OP MIJN RUG ZITTEN, DAN ZAL IK JE NAAR DEN BODEM VAN DE ZEE BRENGEN. JE ZULT HEEL DAPPER MOETEN ZIJN, ALS JE POP LIESJE REDDEN WILT!"

DAAR GING DAN TEDDIE DE BEER OP DEN RUG VAN DEN VISCH 'T WATER TEGEMOET. HIJ WAS WEL HEEL ERG NIEUWSGIERIG, HOE HET ER OP DEN ZEEBODEM ZOU UITZIEN.

MET EEN GEWELDIGE SPRONG SCHOOT DE VISCH TEN SLOTTE IN DE GOLVEN, TERWIJL HET BEERTJE ZICH STEVIG VASTHIELD, OM IN 'T WATER ZIJN RIJDIER NIET TE VERLIEZEN.

TOEN ZIJ OP DEN BODEM VAN DE ZEE AANGEKOMEN WAREN, HIELD DE VISCH HALT BIJ EENIGE ZEEMEERMINNETJES, DIE BEZIG WAREN KRANSEN VAN ZEEWIER TE VLECHTEN.

De goochelaar en de vlinder

PROFESSOR Aboe Zius, de wereldberoemde goochelaar, heeft een tooverkistje, waarmee hij de wonderlijkste goochelkunstjes verrichten kan.

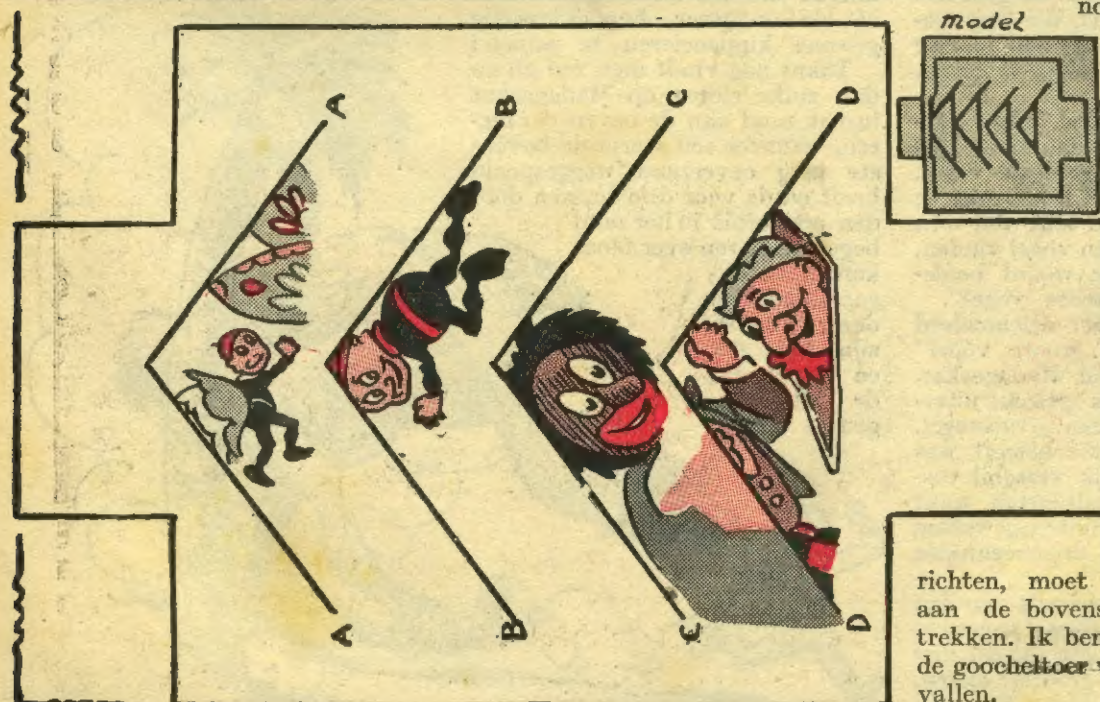
Ik zal je maar niet vertellen, wat hij daar al zoo mee heksen kan, want het is aardiger, wanneer je dat zelf eens gaat kijken.

Entree behoef je daar niet voor te betalen; je moet er alleen een beetje werk voor verrichten. Maar dat vind je natuurlijk niet erg, wel?

Het allereerst plak je de plaat op een stuk stevig teekenpapier of op dun wit karton. Laat haar dan onder een stapel boeken liggen, tot zij goed vlak opgedroogd is, en knip dan de twee stukken waaruit zij bestaat langs den omtrek uit.

Op de groote plaat snij je de twee breede, zwarte lijnen E en F met een scherp mesje weg, waardoor twee flinke gleuven ontstaan. Hierna snijd je de lijnen A, B, C en D door, om vervolgens in het andere stuk de hoekig gebroken lijnen A-A, B-B, C-C en D-D in te snijden.

De bovenste lip van het laatstgenoemde stuk steek je door gleuf E, terwijl je dan tevens de driehoekige punten door de gleuven A, B, C en D schuift, om ten slotte de onderste lip door de breede gleuf F te steken. Het model geeft aan, hoe de achterzijde er dan uitziet.

Om Professor Aboe Zius nu zijn goochelkunsten te zien verrichten, moet je het schuifstuk aan de bovenste lip op en neer trekken. Ik ben er zeker van, dat de goocheltoer wel in je smaak zal vallen.

ONS ZWEEFVLIEGTUIG

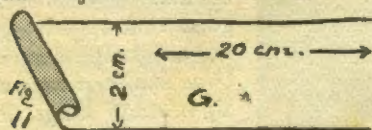
DEZE WEEK MOET HET AF

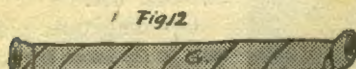
Bij het proefvliegen blijkt of het zwaartepunt goed ligt

REGELING MET DE STELSCHROEF

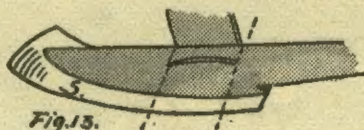
HEB je den in aanbouw zijnden zweefvlieger al te voorschijn gehaald? Zoo niet doe dat dan even, want we zullen het vliegtuig deze week gereed maken, waarna we met proefvluchten beginnen kunnen.

Thans is de aanmaak van een paar stijlen aan de beurt.

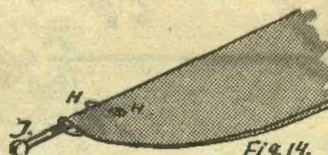

De twee stijlen G, die de beide draagvlakken met elkaar verbinden moeten, worden van twee stukken schrijfpapier, elk 2 × 20 cm., gerold. Elke stijl wordt schuin opgerold, dan vastgeplakt, zoodat het papier zich niet meer afrolt en ten slotte zoodanig op

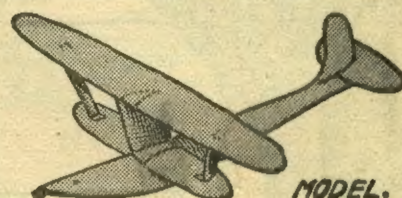

lengte afgeknipt, dat aan elk einde een stukje van 5 tot 6 millimeter lengte omgebogen kan worden, om den stijl ermede aan de vleugels vast te lijmen. Zie fig. 12.

Onder den voorkant van den romp plakken we nu een strook karton aan de omgebogen plakstrookjes van P-P vast. Wanneer het plakmiddel droog is, knippen we de uitstekende stukken S van den onderkant netjes weg.

Door de gaatjes in den neus van den romp steken we een kort stukje koperdraad H-H en geheel voorin de spits van den neus schroeven we een houtschroefje van ongeveer $1^1/_4$ duim lengte. Door dit schroefje meer naar binnen of naar buiten schroeven, kun je — om nu eens heel geleerd te doen — het zwaartepunt van het toestel verleggen en de gunstigste ligging daarvan opzoeken.

Wanneer het schroefje zóó staat, dat het toestel na een licht duwtje met de hand begint te zweven, is het zaakje gezond.

Zoo ziet de machine eruit, wanneer zij voor de proefvlucht gereed is. Wanneer je haar nog een kleurtje wilt geven, kun je dit nu voorzichtig met waterverf nog even doen.

In het geval het apparaat steeds als een baksteen mocht blijven vallen, zul je wel te dik karton genomen hebben. Maak alles dan maar eens van dunner materiaal over. Het loont beslist de moeite.

Een reus onder de vogels

NA DRIEHONDERD JAAR WORDEN NOG DE EIEREN VAN HET DIER GEVONDEN

WANNEER je gevraagd wordt, wat de grootste vogel was, die ooit geleefd heeft, zou je daar geen antwoord op weten te geven, denk ik.

Welnu, probeer het juiste antwoord op die vraag dan maar eens te onthouden; de grootste vogel, die op aarde geleefd heeft, was de Aepyornis. Je zult dat een raren naam voor een vogel vinden, maar het vreemde woord beteekent eigenlijk „groote vogel".

Tot voor ongeveer driehonderd jaar leefde deze „groote vogel" op het verre eiland Madagaskar.

Zoo'n aepyornis geleek uiterlijk heel veel op een struisvogel, doch wat de grootte betreft was er een aanmerkelijk verschil tusschen de beide vogelsoorten, want zoo'n fiks uit de kluiten gewassen aepyornis was wel drieëneenhalve meter hoog!

En — wat je overigens van den grootsten aller vogels wel verwachten zoudt — de eieren die dit dier legde waren ook de grootste eieren, die ooit bestaan hebben. Een van de grootste aepyornis-eieren, die men gevonden heeft, had een lengte van maar even veertig centimeter.

Gemiddeld waren die eitjes echter ongeveer dertig centimeter lang en zij hadden dan denzelfden inhoud als zes struisvogel-eieren of als ongeveer honderdveertig gewone kippeneieren te zamen!

Thans nog vindt men zoo nu en dan zulke eieren op Madagaskar in het zand aan de oevers der meren, wanneer een storm de bovenste laag oeverzand weggespoeld heeft en de voor drie eeuwen door den aepyornis in het zand begraven eieren weer bloot komen te liggen. De schalen dezer eieren zijn zoo dik en stevig, dat de inboorlingen ze menigmaal als waterkruiken gebruiken.

Het is wel jammer, dat de aepyornis geheel uitgestorven is, want een vogel, die zoo'n drie meter vijftig hoog is, kijk — dien zouden we toch wel graag eens gezien willen hebben. Maar dan in den dierentuin natuurlijk en achter stevige tralies!

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

HET GETALLEN-VIERKANT

AAN het eind van de rekenles sprak meester Brillert tot zijn leerlingen:

„Nu zal ik nog een rekenvraagstuk op het bord schrijven, dat voor de allerknapste rekenaressen en rekenaars van de klas is."

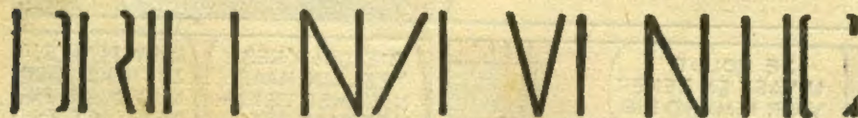
Fluks teekende hij een groot vierkant, dat hij in 25 vakjes verdeelde, waarna hij in twaalf dier vakjes een getal schreef. Toen sprak meneer Brillert weer:

„De bedoeling is, dat de getallen van 1 tot en met 25 zoo over de vakjes verdeeld worden dat telkens—zoowel van boven naar beneden, als van links naar rechts — de som van elk rijtje van vijf getallen 65 bedraagt. Twaalf van de getallen heb ik al op hun plaats gezet. Wie vult de overige 13 getallen even in?"

Zoo vroeg meester Brillert aan zijn knapste leerlingen en Sjors vraagt het nu aan zijn knapste puzzle-vriendinnetjes en -vriendjes.

HET GETAL DAT NIET COMPLEET IS

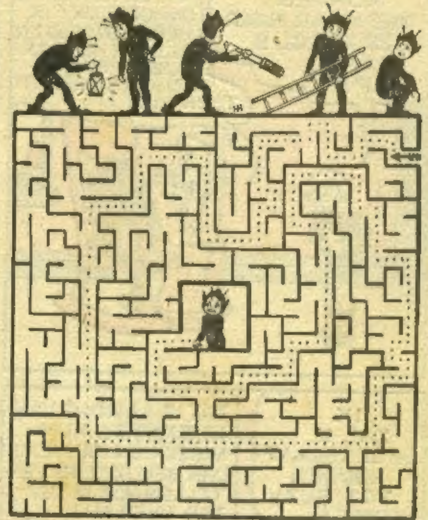

HIER zie je een getal geschreven staan, waaraan echter nog eenentwintig horizontale streepjes ontbreken, waardoor het bewuste getal onleesbaar is geworden.

Zie, dat je die eenentwintig horizontale lijntjes op de juiste wijze invult, zoodat het getal te lezen is.

OPLOSSINGEN

Scharreltje is gevonden

De stippellijn geeft den weg aan, die de aardmannetjes moesten volgen om bij hun makkertje te kunnen komen.

DE VERLOREN PIJP

Wanneer je het paaltje een kwartslag in tegengestelde richting van de wijzers van de klok draaide, zag je de pijp onder en rechts van den lap, die ter hoogte van de knie op de broek van den boer was genaaid.

EEN NIEUW SPELLETJE

WANNEER we met ons tweeën zijn en lust hebben eens een ander spelletje te spelen, dan gewoonlijk, nemen we een duimstok, twee dobbelsteenen en twee lucifers.

Dat had je niet gedacht, wel, dat met dergelijke hulpmiddelen een onderhoudend spel te spelen was!

Wanneer we beginnen, hebben we elk aan een van de uiteinden van den duimstok een lucifer gelegd.

Om de beurt doen we telkens een gooi met de dobbelsteenen en na iederen gooi plaatsen we onzen lucifer evenveel centimeters op den duimstok vooruit, als we oogen gegooid hebben met de steenen.

De eerste, die vijftig centimeter vooruit is gekomen, heeft het spel gewonnen.

Doch hier is een „maar" bij, want als onze laatste worp het getal vijftig zou doen overschrijden, moeten we evenveel centimeters op den duimstok teruggaan, als we oogen te veel geworpen hebben. En we probeeren dan, wanneer we opnieuw aan de beurt zijn, nogmaals het getal vijftig te bereiken,

SJORS VOORLITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

DE GESTRAFTE LEUGENAAR

